

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **N. R.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2014, č. j. CPR-19625-2/ČJ-2014-930310-V242, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2015, č. j. 1 A 67/2014 - 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se dne 23. 10. 2014 dobrovolně dostavil na pracoviště Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky v Praze, kde byl ještě téhož dne zajištěn. Důvodem byla skutečnost, že během kontroly žalobce bylo zjištěno, že jeho žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 23. 9. 2010 byla zamítnuta rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 13. 5. 2014, č. j. OAM-13761-18/DP-2011 (dále též jen „rozhodnutí

ministerstva“), jež nabylo právní moci dne 11. 6. 2014 a žalobce tak pobývá na území bez příslušného povolení k pobytu.

[2] Na základě takto zjištěných skutečností Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství Policie“) dne 29. 10. 2014, pod č. j. KRPA-412240-18/ČJ-2014-000022, uložilo žalobci správní vyhoštění a dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, stanovilo na jeden rok. Důvodem vyhoštění z území České republiky dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), bylo zjištění, že žalobce pobýval na území České republiky bez oprávnění k pobytu od 12. 6. 2014 do 23. 10. 2014.

[3] Rozhodnutím ze dne 15. 12. 2014, č. j. CPR-19625-2/ČJ-2014-930310-V242, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí krajského ředitelství Policie.

[4] V žalobě proti tomuto rozhodnutí podané Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobce namítl neoprávněnost již samotného zahájení řízení o správním vyhoštění, neboť rozhodnutí ministerstva ze dne 13. 5. 2014, jímž byla zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, mu nebylo vůbec doručeno a správní orgán ho nesprávně doručil „zmocněnci“. Žalovaný měl podle žalobce zkoumat, zda je toto rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti pravomocné či se jedná o právní moc toliko nezákonnou a zdánlivou. Žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil rovněž § 174a zákona o pobytu cizinců a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nedostatečně zjistil skutečný stav věci a nedostatečně se vypořádal s otázkou druhu a závažnosti tvrzené protiprávnosti. Konečně žalobce také namítal porušení § 174a zákona o pobytu cizinců tím, že v rozhodnutí žalovaného absentuje úvaha o přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění v rozsahu požadovaném tímto ustanovením.

[5] Městský soud rozsudkem ze dne 10. 2. 2015, č. j. 1 A 67/2014 – 35, žalobu zamítl. Předeslal, že řízení ani rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nejsou předmětem přezkumu v projednávané věci. Žalobcem namítané pochybení při doručení rozhodnutí ministerstva ze dne 13. 5. 2014 městský soud neshledal důvodným. Uznal, že pakliže by skutečně nedošlo k řádnému doručení rozhodnutí ministerstva o zamítnutí žádosti žalobce o dlouhodobý pobyt, v důsledku čehož by žalobci nepočala plynout odvolací lhůta, nemohla by být naplněna skutková podstata pro udělení správního vyhoštění předvídaná v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, na němž je založeno napadené rozhodnutí (§ 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), neboť žalobce by se fakticky nedopustil žádného protiprávního jednání. Skutková situace je však dle zjištění městského soudu poněkud odlišná. Rozhodnutí ministerstva bylo žalobci doručeno prostřednictvím zástupce, jehož k zastupování pro řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu žalobce zmocnil dle plné moci ze dne 21. 1. 2014. Námitku, že plná moc byla udělena pro řízení o *prodloužení* dlouhodobého pobytu a nikoliv pro řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, městský soud (stejně jako žalovaný) hodnotil jako účelovou. Upozornil přitom na skutečnost, že sám žalobce ještě dne 23. 10. 2014 do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ve věci vyhoštění uvedl, že byl v řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zastoupen zmocněncem, s nímž však není v kontaktu a tudíž ani nemá zprávu o výsledku zmíněného

pokračování

řízení. V důsledku toho nabylo rozhodnutí ministerstva o zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu právní moci. Žalovaný nebyl oprávněn, ani povinen, posuzovat vztah mezi zmocněncem a žalobcem spadající do odlišného správního řízení. Doručení zástupci představuje důkaz řádného zákonného doručení zastoupenému účastníku řízení a z této skutečnosti žalovaný v řízení o vyhoštění správně vycházel. Dle městského soudu je zřejmé, že předmětná plná moc „*směřovala k řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, neboť jestliže o tento druh pobytového oprávnění žalobce žádal, nemohlo současně probíhat také řízení o jeho prodloužení, jak se snaží žalobce naznačit*“. Plnou moc ve správním řízení o udělení dlouhodobého pobytu žalobce nejprve sám doložil a v průběhu řízení ji nijak nezpochybňoval, z čehož lze dovodit úmysl být v řízení zastoupen zmocněncem. Obdobně uvažoval také žalovaný v napadeném rozhodnutí a námitkami tohoto typu se zabýval a dostatečně se s nimi vypořádal. Soud vyhodnotil skutkový stav zjištěný v řízení o správním vyhoštění jako úplný a bezchybný.

[6] Stejně tak se městský soud neztotožnil ani s námitkou žalobce, že žalovaný dostatečně nezohlednil přiměřenost správního vyhoštění ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně vzal do úvahy konkrétní poměry žalobce a s jeho hodnocením se ztotožnil i žalovaný, přičemž na tomto místě odkázal městský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 – 34, z něhož vyplývá, že není třeba, aby se správní orgán rozhodující o vyhoštění výslovně vyjadřoval ke všem 11 kritériím dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Dle městského soudu nic nenásvědčovalo tomu, že by případné vyhoštění žalobce mělo být nepřiměřené a považuje rozhodnutí správních orgánů za správná a dostatečně zdůvodněná, přičemž neshledal ani jiná pochybení.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek městského soudu, kterým byla jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta z výše nastíněných důvodů. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[8] Spolu s kasační stížností podal stěžovatel také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jemuž Nejvyšší správní soud usnesením č. j. 6 Azs 31/2015 – 32 ze dne 18. 3. 2015 vyhověl.

[9] Ve své kasační stížnosti setrval stěžovatel na totožných námitkách, jež uplatnil již v řízení před městským soudem. Tvrdí, že právní moc rozhodnutí ministerstva, jímž byla zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, je toliko zdánlivá, neboť předmětem řízení byla „žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu“, zatímco plná moc ze dne 21. 1. 2014 byla zmocněnci stěžovatele udělena pro řízení „o prodloužení dlouhodobého pobytu“. Je tedy evidentní, že rozhodnutí ministerstvo nemělo doručit tomuto zmocněnci, který nedisponoval potřebným zmocněním, nýbrž samotnému stěžovateli.

[10] Rovněž v souvislosti s uvedenou námitkou stěžovatel tvrdí, že správní orgán musí ve smyslu § 174a o pobytu cizinců zohlednit závažnost a druh protiprávního jednání cizince. Ačkoliv připouští, že žalovaný nemohl přezkoumávat důvodnost zamítnutí jeho žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, je však dle jeho názoru povinen posoudit, zda vůbec došlo k „naplnění skutkové podstaty protiprávnosti“, za kterou lze uložit správní vyhoštění. V řízení o správním vyhoštění může správní orgán přezkoumat, zda je podkladové rozhodnutí pravomocné a nejedná se o právní moc nezákonnou a zdánlivou.

[11] Stěžovatel má dále za to, že žalovaný porušil § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť neuvedl dostatečnou úvahu týkající se přiměřenosti rozhodnutí. Dle blíže nespecifikované judikatury Nejvyššího správního soudu neobstojí rozhodnutí, které „postrádá některý z faktorů“ dle citovaného ustanovení. Stěžovatel poukazuje, že žalovaný (resp. krajské ředitelství Policie) nezjišťoval či se alespoň nezabýval společenskými a kulturními vazbami, intenzitou vazeb k domovskému státu, věkem stěžovatele a jeho zdravotním stavem.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření toliko odkázal na své vyjádření k žalobě, kdy se plně ztotožnil s názorem městského soudu, a navrhuje proto kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost žalobce **není** důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud konstatuje, že předně je třeba přezkoumat napadené rozhodnutí z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a teprve pokud by soud neshledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí či takové pochybení v postupu soudu, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, může posuzovat ostatní námitky týkající se samotného vypořádání věci městským soudem (vymezené důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Je-li totiž námitka směřující k uvedenému kasačnímu důvodu opodstatněná, je překážkou dalšího věcného přezkumu napadeného rozsudku z dalšího stěžovatelem uplatněného kasačního důvodu.

[16] Nejvyšší správní soud předesílá, že ačkoliv v úvodu kasační stížnosti stěžovatel tvrdí, že ji podává také z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nijak však nekonkretizuje, zda nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spatřuje v nesrozumitelnosti, v nedostatku důvodů či jiné vadě řízení před soudem a v čem takovou vadu shledává. Námitky kasační stížnosti je třeba zkoumat především dle jejich obsahu a

pokračování

nikoliv jen podle jejich formálního označení, jak vyslovil Nejvyšší správní soud již v usnesení č. j. 1 As 7/2004 – 47 ze dne 18. 3. 2004. Je třeba zdůraznit, že stěžovatel ani ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. přímo nespecifikoval, jaké závěry městského soudu považuje za nesprávné, správním posouzením věci soudem nijak nepolemizuje a pouze doslovně do kasační stížnosti převzal námitky, které uplatnil již v žalobě. Přesto lze stěžovatelovy námitky podřadit pod důvody kasační stížnosti, jak je vymezuje ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., a nelze jeho kasační stížnost považovat za nepřipustnou. Dle obsahu kasační stížnosti lze dovodit, že stěžovatel nesouhlasí jednak s posouzením právní otázky soudem (posouzením právní moci rozhodnutí ministerstva o žádosti stěžovatele o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, jehož vydání předcházelo žalobou napadenému rozhodnutí), jednak se závěrem městského soudu o přezkoumatelnosti samotného rozhodnutí žalovaného (stran aplikace § 174a zákona o pobytu cizinců). Nutno však podotknout, že kvalita a obsah posouzení věci soudem odpovídá kvalitě a míře konkretizace stížnostních bodů (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42).

[17] Nejvyšší správní soud neshledal v postupu městského soudu žádné vady mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, ani jeho přezkoumatelnost. Ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. rozlišuje nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů. Nejvyšší správní soud v tomto duchu zhodnotil napadený rozsudek a dospěl k závěru, že je přezkoumatelný. Odůvodnění přezkoumávaného rozsudku je zcela srozumitelné, jsou z něj jasné seznatelné úvahy, jimiž se soud řídil, a obsahuje vypořádání veškerých žalobních námitek. Nevykazuje tak žádné vady způsobující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 5/2003 - 52 ze dne 29. července 2004, veškerá citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), ani pro nesrozumitelnost (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. prosince 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS). Lze proto uzavřít, že rozsudek městského soudu je přezkoumatelný.

[18] Jádrem stěžovatelovy argumentace spočívá v nesprávném právním hodnocení otázky právní moci rozhodnutí ministerstva o zamítnutí stěžovatelovy žádosti o vydání povolení dlouhodobého pobytu, neboť právě okamžik nabytí právní moci tohoto rozhodnutí byl rozhodný pro závěr, že stěžovatelův pobyt na území České republiky byl od 12. 6. 2014 do 23. 10. 2014 nelegální. V této věci lze považovat za klíčové zodpovězení otázky, zda byl pan V. S. zplnomocněn k zastupování stěžovatele v řízení o jeho žádosti o vydání povolení dlouhodobého pobytu a zda tedy doručení rozhodnutí ministerstva tomuto zmocněnci lze považovat za zákonné doručení rozhodnutí stěžovateli. Nejvyšší správní soud se na tomto místě zcela ztotožňuje se závěry městského soudu a považuje jeho právní posouzení za správné.

[19] Správní řád dle ustanovení § 33 odst. 1 umožňuje zastoupení účastníka správního řízení zvoleným zmocněncem na základě plné moci, kterou lze učinit buď v písemné formě, nebo může být udělena ústně do protokolu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 - 26, uvedl, že „[o]bsahem průkazu plné moci musí být konkrétní rozsah zmocnění (viz ust. § 33 odst. 2 správního řádu), uvedení osoby, která je k zastupování účastníka zmocněna, podpis zmocnitele a je také třeba, aby plná moc obsahovala

datum (není-li její časové omezení vyjádřeno ve vlastním textu), aby bylo zřejmé, od kterého konkrétního okamžiku je zmocněnec oprávněn úkony za zastoupeného činit.“ V této souvislosti lze poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2005, č. j. 7 As 13/2005 - 62, kde uvedl, že „[p]ři posuzování, jestli písemná plná moc nebo ústní prohlášení účastníka o udělení plné moci (do protokolu) mají potřebné náležitosti, je třeba vzít především v úvahu, zda spolehlivě prokazují oprávnění označeného zástupce jednat za účastníka řízení. V případě, že je možné bez pochybností takové oprávnění dovodit z obsahu plné moci, popřípadě z okolností, za kterých byla písemná plná moc soudu doručena nebo za kterých bylo učiněno ústní prohlášení, nemají případné vady plné moci za řízení význam.“

[20] Nejvyšší správní soud s odkazem na shora citované závěry konstatuje, že předmětná plná moc ze dne 21. 1. 2014 splňuje všechny obsahové náležitosti, jak byly výše vymezeny, a z jejího obsahu, jakož i z dalších okolností a chování stěžovatele, lze bez pochyb dovodit vůli stěžovatele, aby byl panem V. S. zastupován v řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu vedeném Ministerstvem vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky v Praze (dále také jen „Ministerstvo vnitra“). Předložená plná moc spolehlivě prokazuje oprávnění označeného zástupce jednat za stěžovatele v uvedeném řízení. Namítaná nepřesná formulace plné moci, která doslovně nespecifikuje řízení vedené Ministerstvem vnitra tak, jak je to uvedeno v zákoně (resp. v rozhodnutí ministerstva) nemůže na tomto závěru nic změnit. Jak je popsáno v rozhodnutí ministerstva, byl stěžovatel v průběhu řízení vyzván k odstranění vad žádosti doložením potřebných dokladů, přičemž následně stěžovatel předložil plnou moc, ve které je výslovně uvedeno, že zplnomocňuje pana V. S. k zastupování „na Ministerstvu Vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, regionální pracoviště Praha – Chodov, a to k dodání veškerých chybějících náležitostí potřebných k prodloužení mého dlouhodobého pobytu v ČR, dále k vyřízení veškerých formalit týkajících se shora uvedené záležitosti. Dále zplnomocňuji p. S. k podepisování a přebírání písemností, potřebných k dokončení řízení“ (zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem). Z obsahu plné moci nelze dospět k jinému závěru, než že byla udělena pro předmětné řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, neboť jiné obdobné řízení nebylo Ministerstvem vnitra vedeno, přičemž z plné moci je zřejmé, že se vztahuje k řízení, které již probíhá, nadto je výslovně zmíněno, že zmocněnec má doplnit chybějící náležitosti, jimiž jsou zcela jistě Ministerstvem vnitra požadované doklady, jež k žádosti nebyly dosud doloženy. Ministerstvo vnitra nemohlo mít objektivně pochybnosti o oprávnění pana V. S. stěžovatele v řízení zastupovat. Naopak by bylo vadou způsobující nezákonnost rozhodnutí, pokud by správní orgán k předložené plné moci přistupoval nepřiměřeně formalisticky, s uvedeným zmocněncem by v řízení odmítl jednat a rozhodnutí doručil přímo stěžovateli, a to jen v důsledku formulace neodpovídající přesné zákonné definici daného řízení. Nepochybně by tím Ministerstvo vnitra porušilo právo stěžovatele nechat se ve správním řízení zastupovat. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s hodnocením městského soudu o účelovosti argumentace stěžovatele, když ještě dne 23. 10. 2014 ve svém vyjádření uváděl, že v řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu měl zmocněnce, který ho o jeho výsledku neinformoval. Nečinnost zástupce však není pro soudní přezkum relevantní. Nyní prezentovaný názor stěžovatele tak jako nepřipustně formalistický nelze akceptovat a lze se důvodně domnívat, že kdyby takovým způsobem správní orgán skutečně postupoval, zcela jistě by stěžovatel předestřel argumentaci opačnou, avšak v takovém případě již oprávněnou. Nejvyšší správní soud tudíž uvedenou námitku neshledal důvodnou.

pokračování

[21] Stěžovateli nelze přisvědčit ani co do tvrzeného porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaným. Nejvyšší správní soud se v plném rozsahu ztotožňuje s argumentací městského soudu, který vycházel z judikatury zdejšího soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34), od které není důvodu se odchýlovat. Při posuzování přiměřenosti zásahu do práv cizince musí správní orgán vážit kritéria, která vypočítává ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna zde uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické a nikoliv ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení. Správní orgány v daném případě neopomněly posuzovat přiměřenost zásahu do stěžovatelových práv ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud přitom neshledává uložené správní vyhoštění vůči stěžovateli nepřiměřeným a považuje závěry žalovaného za přezkoumatelné a správné. Správní orgány zohlednily všechny rozhodné skutečnosti, které v řízení vyšly najevo. Stěžovatel v rámci správního řízení výslovně uvedl, že v České republice nemá žádné ekonomické ani kulturní vazby, stýká se pouze se státními příslušníky Kosova, rodinu (manželku a 5 dětí) má v Kosovu a jeho návrat do domovského státu není „žádný problém“, ani mu nejsou známy žádné překážky znemožňující jeho vycestování. Stěžovatel není ve věku seniora, uvedl, že nemá zdravotní problémy, lékaře nenavštěvuje, nemá zde ekonomické vazby, nepodniká a nemá ani pracovní povolení. Z toho také správní orgány při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění vycházely. Již z prvostupňového rozhodnutí je tak zřejmé (str. 4 a 5), že byla zohledněna i ta kritéria, která stěžovatel výslovně vyjmenoval ve své kasační stížnosti, ačkoli stěžovatel tvrdí, že nebyla zjišťována, či se jimi správní orgány alespoň nezabývaly (viz bod [11] tohoto rozsudku). Ani tyto námitky proto nejsou důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu